

РЕШЕНИЕ

№ 1739

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **11826** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Д. С., [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005179/06.10.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена на А. Д. С. ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на наложената заповед за налагане на принудителна административна мярка и постановяването ѝ в нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че в заповедта за прилагане на ПАМ не е отразен факта, че жалбоподателят притежава британско свидетелство за управление на МПС, издадено на 22. 07. 2021 г. и валидно до 21. 06. 2029 г., което СУМПС е валидно за територията на Република България. Моли съда да отмени заповедта като неправилна и незаконосъобразна, издадена в противоречие с целите на материалния закон и при извършване на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява. Софийска градска прокуратура не изпраща процесуален представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005179/06.10.2023 г., издадена от И. В. Й., полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, на А. Д. С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата - прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели и свидетелството за регистрация на процесното МПС. Според мотивите на заповедта, на 23.09.2023 г. около 13:31 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. „Проф. д-р И. С.“, автомобил БМВ х3, тъмно син металик на цвят, собственост на А. Д. С., е управляван от същия без да притежава валидно СУПМС за територията на Република България. Водачът е български гражданин и притежава чуждестранно национално свидетелство /СУМПС, издадено от Обединено кралство Великобритания/, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в България. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 1038439/23.09.2023 г. на А. Д. С. за извършеното административно нарушение по чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

Видно от приложения по делото АУАН серия ГА № 1038439/23.09.2023 г., същият е съставен против А. Д. С., за това, че в [населено място] водачът управлява собствен лек автомобил БМВ х3 с рег. [рег.номер на МПС], по [улица]от [улица]към ул. „Проф. д-р И. С.“, като пред магазин за електроника Д., при извършена проверка се установи, че водачът /български гражданин/, управлява с чуждестранно СУМПС /Великобритания/, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца от влизане в страната, с което виновно е нарушил чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Посочено е, че е направена справка чрез РСОД, която е приложена по делото и в същата е отразено влизане в Република България през ГКПП К. за лицето А. Д. С. на 14.05.2023 г.

По делото е приложена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди №513з-6400/07.07.2023 г. и № 513д-8641/28.11.2019 г., е налице материална компетентност на издателя й.

При издаване на обжалвания акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа, издал процесния административен акт, поради което съдържанието на акта се счита като част от процесната заповед. Несъстоятелни

са доводите на жалбоподателя, че не са посочени конкретни правни и фактически основания, въз основа на които да се обоснове налагането на ПАМ, както и че не е отразен в ЗППАМ факта, че жалбоподателят притежава британско СУМПС, доколкото в АУАН се съдържа детайлно описание на събитието и са отразени въпросните факти. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България, а управлява с чуждестранно свидетелство, което не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в страната.

Съгласно чл. 162, ал. 1 ЗДВП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. С оттеглянето на О. кралство Великобритания и С. И. от Европейския съюз и изтичането на „преходния период“, правото на ЕС продължи да се прилага спрямо О. кралство до 01.01.2021 г. О. кралство се третира като трета страна, т.е. страна извън ЕС. О. кралство е и извън Европейското икономическо пространство (ЕИП), като това се извлича от съдържанието на Споразумението за оттеглянето на О. кралство Великобритания и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (2019/С 384 I/01) и Споразумението за търговия и сътрудничество между Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, от една страна, и О. кралство Великобритания и С. И., от друга страна.

В настоящия случай към 23.09.2023 г. /датата на проверката/, за О. кралство Великобритания не се прилага правото на ЕС. При извършената проверка е установено, че А. Д. С., който е български гражданин е управлявал собственото си МПС с чуждестранно свидетелство за управление, издадено от О. кралство Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България, съгласно направената справка чрез РСОД, която отразява влизане в Република България през ГКПП К. на същото лице на 14.05.2023 г.

Следователно след дата 14.08.2023г. СУМПС не съставлява валиден документ, удостоверяващ правоспособност за управление на МПС на територията на Република България. Следователно налице е фактическо основание за издаване на заповедта за налагане на ПАМ по отношение на жалбоподателя.

Съгласно чл. 161, т. 1 ЗДвП, свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията. Свидетелството за правоуправление на водача А. Д. С., представено при проверката, е издадено от държава, подписала Конвенцията за пътното движение, по която страна е и Република България. Това обстоятелство не освобождава водача на ППС от задължението да подмени чуждестранното свидетелство за управление в указания законен 3-месечен срок по чл. 162, ал. 1 ЗДвП, който извод следва от чл. 162, ал. 4 ЗДвП, съгласно който чуждестранното национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

При действието на Конвенцията за движението по пътищата българският законодател в чл. 162, ал. 1 ЗДвП разграничава лица, които са „български граждани“ от „чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България“, закрепени в ал. 2 на същия член. Посредством този субективен критерий е диференциран и срока, в който водачите могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България. За българските граждани – до 3 месеца от датата на влизането им в страната, а за дългосрочно пребиваващите чужденци – до една година от датата на издаване на документ за пребиваване, когато СУПМС не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. В случая водачът на автомобила е български гражданин и затова по отношение на него е приложима разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Следователно пряка последица от изтичането на тримесечния срок, който е предвиден в чл. 162, ал. 1 ЗДвП е derogиране на валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България, което законодателят приравнява на липса на свидетелство за управление на МПС.

В разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП законодателят е визирал налагане на ПАМ-прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година. В случая административният орган е определил минималния срок. При налагането на съответната ПАМ, издателят действа при условията на обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да я издаде. Ето защо доводите на жалбоподателя за липса на мотиви, обосноваващи необходимостта от прилагане на ПАМ за срок от 6 месеца и необходимостта от прилагането ѝ са неоснователни.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 9 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и

възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, служебно прекратяване на регистрацията на превозно средство се извършва по чл. 143, ал. 11 ЗДвП при отнемане на част втора на свидетелството за регистрация и табелите с регистрационен номер в случаите по глава шеста от ЗДвП и съгл. чл. 18б, ал. 5 от същата наредба, за прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 9 структурното звено, където е установено нарушението, изпраща в отдел/сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР по регистрация на ПС екземпляр от заповедта за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ по чл. 171, т. 2а ЗДвП. Отнетите табели с регистрационен номер и част втора на свидетелството за регистрация на ПС се съхраняват в съответното структурно звено, където е установено нарушението. С оглед систематическото тълкуване на нормите, съдържащи се в чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП и чл. 18, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 18б, ал. 1, т. 9, във връзка с чл. 18б, ал. 5 Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че посоченото правно основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП не предвижда „временно отнемане на СРМПС и регистрационни табели“.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях. Принудителните административни мерки имат преустановителни, възстановителни или превантивни функции - в случая процесната ПАМ има за цел да предотврати извършването на следващи нарушения и е с превантивна функция. Затова доводът на жалбоподателя, че наложената ПАМ не изпълнява никоя от присъщите ѝ функции, е несъстоятелен.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. С., ЕГН- [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005179/06.10.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“– СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: